

Mennyei végrendelet

Nagycsütörtöki elmélkedés

1. Az utolsó vacsora alkalom volt arra, hogy Jézus elmondja, átadja szellemi végrendeletét. – Ősi magyar szokás: a földi életből távozó apa elmondja szellemi végrendeletét, majd egyenként megáldja gyermekeit.

2. Az igazi végrendelet a szellemi végrendelet. – Anyagi dolgokat hagyományozni másra, kevés. A leggazdagabb az, akinek szülői öröksége a szívébe van írva. Akire igazi szellemi-lelki értékeket hagytak úgy, hogy az már a szívében, lelkében, életében él.

3. Jézus végrendelete az utolsó vacsorán.

– *A lábmosás által jelképezett szolgálat.* Amit szeretetből végzünk, nem fizetségért, azért majd a Mennysorszában kapunk jutalmat. A hívőnek nem lehet lealacsonyító semmiféle szolgálat, semmiféle jócselekedet, segítség. Mások az tud segíteni, akinek a szívében irgalom, segítő szeretet van (az irgalmas samaritanus esete). Tudhatunk bármennyit Jézus Krisztusról, Isten Országáról, ha nincs bennünk segítő szeretet, nem tudunk semmit.

– *A közösség ereje és fontossága.* Boldog az, aki fel tud mutatni legalább 12 embert, akit elvezetett Isten Országába. A legigazibb közösség belőlük lesz. Akinek nincsen közös-

ségi háttere, akinek nincsen közösségi kontrollja, aki nem tapasztalta meg a közösség erejét, azt elsodorja a világ. Az igazi közösséget még a gapyéntek sem tudja felbomlasztani.

– *A megbocsátás fontossága.* Az áruló Júdás nem bírta végigülni az utolsó vacsora bensőséges légkörében a szent eseményt. Idő előtt eltávozott közülük. Sorsa ekkor pecsételődt meg, és a legmélyebb pontig, az öngyilkosságig vezetett. Jézus megtanította övéinek: nem az a kérdés, hogy ki az áruló, hanem képesek vagyunk-e megbocsátani neki. Jézusban nem volt harag, indulat Júdással szemben.

– *A lelki útravaló fontossága.* Boldog, aki tud lelki útravalót adni övéinek. Útravaló az, amit elviszünk magunkkal. Amit a szívrünkbe zárunk. Ami elkísér minket egész életünkben. Jézus lelki kenyeret, égi útravalót adott övéinek. Kétezer év alatt sem halványult az emberi lelkekben ez az útravaló. Csak a lélekben töltött ember tud útravalót adni. Nagy szükség van erre korunkban. Barát a barátunk, házastárs a házastársnak, szülő a gyermekének, tanár a diákjának, dolgozó a munkatársainak, vezető a vezetettjeinek ajándékozzon lelki útravalót. Erre mindenki képes, aki Jézust követi.

A sötétség legyőzhető!

Nagypénteki elmélkedés

1. *A Földön a világossággal mindig együtt lesz a sötétség is.*

Nagy küzdelem a világosság és a sötétség, a jóság és a gonoszság, a rend és a rendetlenség harca. Aki a világosság fiának akarja mondani magát, annak óriási harcot kell vívnia a sötétség erőivel.

Ki lesz világossá? Aki tetteit Istenben műveli. Aki sokszor megvilágosodik. Aki a sötétség minden formáját ki akarja üzni magából. A sötétség nemcsak külső tényező, legtöbbször magunkban hordozzuk. Mindenkinek van árnyékszemélyisége: olyan részünk, amely a rosszra hajlik, amely a sötétség, a gonoszság felé húz.

Nagypéntek jó híre: a sötétség legyőzhető. Magamban is, a világban is, a környezetemben is.

2. *Aki jó ember akar lenni, annak része lesz a megpróbáltatás, a megvetés, a szenvedés.*

A megpróbáltatás földi törvény. Mindenkinek része lesz benne. De nagy kérdés, elbírnuk-e. Aki készül rá, az igen.

Jézus azt mondta a nagy megpróbáltatásról: „Akkor sok szívben kihűl a szeretet.”

A megpróbáltatás mutatja meg a lélek mélyét. A szenvedés mindent a felszínre hoz. Ha valakit szenvedni látsz, megmondhatod, kicsoda ő. A próbák formálnak, alakítanak, erősítenek.

Aki kibírt egy nagy megrázkódtatást, az biztos lehet benne, hogy a többi is legyőzi.

Aki erős akar lenni lélekben, az növelje a hitét, növelje szeretetét, növelje a Gondviselésbe vetett bizalmát.

Jézus csodálatos példát adott. A gyilkos indulatra nem válaszolt indulattal, sértegetéssel. A gúnyolódók előtt néma maradt. A szenvedés ideje alatt némán tűrte a fájdalmakat.

3. *A gonoszság hatalma ideiglenes a Földön.*

Ami rossz, az nem lehet tartós. Az erkölcsi győzelem mindig az áldozatoké. Jézus neve fennmaradt, a gyilkosoké nem. A halálát kívánók neve fennmaradt ugyan (Annás, Kaifás), de csak mint rossz példa.

Az áldozatoknak szobrot emelnek, a gyilkosoknak nem. Ha igen, azt előbb-utóbb ledöntik.

Bizonyos történelmi távlatokból mindig meg lehet állapítani, mi volt a jó, mi volt a gonosz.

A végső győzelem a jóságé kell, hogy legyen. Mert a Földet csak a békeséget készítőök örökölhetik (Mt 5,5).

A gonoszságnak vannak korlátai:

– a lelket nem érintheti (ha nem akarjuk),

– a meggyőződésen kicsorbul,

– a jóság semmivé teszi,

– bűnbánattal, Jézushoz fordulással önmagától felszámolódik.

4. *A halál nem vég, hanem kezdet.*

Amikor meghalunk, nem megsemmisülünk, hanem kiteljesedünk. Nem elhallgatunk, hanem ekkor beszélnek igazán a tetteink, a szavaink, a példánk. Sokszor halálunk után kerülünk be igazán embertársaink szívébe.

A halál feloldja az előítéleteket. Ezért tapasztaljuk, hogy az igazán nagyokat csak haláluk után értékelik. Ekkor kapnak elismerést, szobrot, jutnak hírnévhez.

Jézus halálával Isten Országának örömmélete nem szűnt meg, meg sem torpant, hanem a hitelesség pecsétjét kapta. Úgy halt meg, ahogy élt. Példamutatóan, egyértelműen, megbékélve, megbocsátva.